

1. mesto: Metelkovo pero in priznanje – Vita Gregorčič, 6. r., OŠ Mokronog, mentorica Nastja Stropnik Naveršnik

Mir raste z nami

Mir je nekaj zelo posebnega. Čisto vsi bi ga radi iz dneva v dan okušali, vendar to povsod ni mogoče. Nekateri miru ne znajo zasaditi v svoje življenje. Ne znajo ga negovati.

Mir je kot krhka rastlina. Tako krhka, da se je niti dotakniti ne smeš. Da ta rastlina zraste, sta pomembni dobra zemlja in seme. Ta prst smo mi. Seme lahko posadimo le, če smo mi prijazni, odkritosrčni, dobrodušni in polni upanja. Sejanje v slabo zemljo je brez pomena, saj seme v taki zemlji ne bo vzkliko. Če pa bo, se bo rastlina prav kmalu posušila. V dobri zemlji bo rastlina rasla in rasla. Seveda pa takrat ne smemo nanjo pozabiti. Negujemo jo tako, da med druge ljudi širimo srečo in veselje. To, da imamo dobre medsebojne odnose, je najboljša hranilna snov za rastlino. Ko žarimo od sreče in miru, rastlina cveti. Njeni cvetovi so lepše obarvani kot najlepši odpadli jesenski list. Miru ne moremo imeti le zase, ampak ga delimo med druge. Tako mir ni več samo v našem srcu, ampak po vsem svetu.

Hitro pa se lahko zgodi, da se mir spremeni v pohlep. Vsi bi radi zase le najboljše. To nam ne uspe, če se ne potrudimo, če ne gremo za to. S pohlepom in sovraštvom ne pridemo prav daleč. Z izkoriščanjem dobimo le kakšno stvar, miru pa ne. Ker ljudje ne dobijo, česar si želijo, postanejo še bolj grobi.

Če si za mir vzamemo čas, nam bo rastlina bogato obrodila. Vendar se na žalost velikokrat zgodi, da zemlja ostane prazna, pusta, brez barv ... brez miru.